

неотдавна и туй що беше сега, извика не малко горчиви мисли в главата му. Неколко години наред баща му бе чиновник — никой не бе го закачил. Потребвало бе неговото место на един роднина на управляющите и се заловиха с него, задириха грехове в него, — изпждиха го, като успеха да турят на челото му етикета към коя партия принадлежи — към най-умразната. А най-умразната партия Князът се готвеше сега да вика на власт; и баща му, който до тогава с пренебрежие гледаше на дадения му етикет, се хвана здравата за него и чака да се дигне заедно с „партията си“. Околните сега пжк бжрзат да се хванат о него — едни от страх да не би да ги изместят; други от ламтеж да се поиздигнат повечко.

И бжрзат да се хванат не само о баща му, а и о него, син му, о Ванката. Любезно му се покланят, заговорват

— „Колко цинизм!“ — повтаряше всички тия дни в ума си Ванката.

А-най с големо вжзмушение произнесе той тия думи, когато виде Еленка. След неколко дни отсъствие от университета, за да избегва погледите на другарите си, той един ден се реши да поднови следването на лекциите. Пжрвото лице, което той срещна, не вече горе на стжлбата, а сжщо при входа, бе Еленка. И главното, той позна, че тя бе го сжзрела по-рано и запжхтена отчакваше именно него.

Знаейки твжрде добре как влияят на него котешките извивания на телото ѝ, тя бе се подпрела до стената и грациозно хванала крайчеца на вржтовржската си, извила тело на една страна, гледаше го дяволиго.

Пжрвата мисл на Ванката бе да я замине, като се престори, че не я забелеза; обаче още веднага едно злорадно чувство се разле по целото му тело и нему се поиска, страстно му се поиска, да си поиграе с това момиче. Той се поспре, направи знак да го последва и без да се обржща, почна да се качва по стжлбата. Както и предполагаше, Еленка, която още тжй неотдава не искаше да отговори на поздрава му. „се повлече подир му“ — както той се изрази в ума си.

Чувството на злобно тжржество бе тжй силно, щото той не чу неколко вжзгласи, някои в които имаше явно подигравателни ноти „О-хо! Ванка!“

Той забелеза само лицето на Бориса и се опжти, към него. Доближил се до него, той изразително посочи с очи вжрвящата след него и заговори нещо незначително, само да даде на Еленка да разбере, че той, макар и да я е поканил да вжрви след него, не иска и да я знае.

Еленка смутено се изчерви и се махна.

Тогавя чак Ванката забелеза, че Борис стои некак смутено пред него, и смжтно догаждайки причината на туй смутено